

Arrest

nr. 45 104 van 18 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn (ajnabi), afkomstig uit Syrië, op 16 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SCHOUTEN, loco advocaat V. NEERINCKX, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn (ajnabi), afkomstig uit Syrië, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 oktober 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 7 oktober 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 29 oktober 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS), waar verzoeker werd gehoord op 5 januari 2010.

1.3. Op 16 maart 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 16 maart 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Koerd te zijn en als 'ajnabi (vreemdeling) geboren te zijn in al Malakiyeh (Derekieh in het Koerdisch) en in het bevolkingsregister van de provincie Hassake (Syrië) geregistreerd te staan. In 2004 zou u samen met uw familie, vader en moeder, uw drie broers A.(...), S.(...) en M.(...) en uw twee zussen, D.(...) en Y.(...), naar de hoofdstad Damascus, wijk Zorova, zijn verhuisd. Sinds 2004 zou u in de fabriek 'Harmonie' gewerkt hebben. Eén à twee keer per jaar zouden agenten van de Amn Siyasi (Politieke Veiligheidsdienst) naar het atelier zijn gekomen om aan u en aan de andere Koerdische werknemers vragen te stellen over een eventuele affiliatie met een bepaalde partij. U zou voor het overige nooit problemen hebben gekend. In de maand augustus 2009 zouden twee agenten van de Amn Siyasi u in de fabriek gevraagd hebben tot welke stam u behoort, van welk dorp u afkomstig bent en of u een praktiserende moslim bent. Ze zouden u naar de brug Al Rais gebracht hebben waar ze uw nummer noteerden met de melding dat ze u enkele dagen later zouden contacteren. Ze zouden met u in het restaurant 'Shalalat' in de Rabwe straat hebben afgesproken om u mee te delen dat u voor hen als goede moslim de 'djihaad' (heilige oorlog) in Irak diende te volbrengen. U zou dit geweigerd hebben waarna ze u naar een onbekende plek brachten en u daar mishandelden. U zou uiteindelijk zijn vrijgelaten maar gewaarschuwd zijn dat u niet kon ontsnappen en u hen later antwoord diende te geven. U zou naar huis zijn teruggekeerd en daar nog tien à twaalf dagen hebben verbleven. Uiteindelijk zou u alles aan uw vader hebben opgebiecht en deze zou uw reis geregeld hebben. In september 2009 zou u uw ouderlijk huis verlaten hebben en ongeveer tien à twaalf dagen bij een vriend in de wijk Kharasta te Damascus ondergedoken zijn. Rond midden september 2009 zou uw vader u gezegd hebben dat twee agenten van de Amn Siyasi langs waren gekomen op zoek naar u. Op 1 oktober 2009 zou u vanuit het busstation in Damascus met een Arabische vervoersmaatschappij naar Aleppo zijn gereisd. U zou uw Syrische verblijfsattest meegenomen hebben. Vervolgens zou u van Aleppo, samen met nog twee personen, in een personenwagen naar de grens met Turkije zijn gebracht. De smokkelaar zou u aangeraden hebben zich te ontdoen van uw verblijfsattest opdat de Turkse autoriteiten u bij een eventuele controle niet naar Syrië zouden kunnen repatriëren. U zou uw verblijfsattest net voor de grens met Turkije verscheurd en weggegooid hebben. In Turkije aangekomen, nog steeds 1 oktober 2009, zou u een vals Palestijns identiteitsbewijs hebben gekregen waarmee u verder door Turkije reisde. U zou in een appartement zijn ondergebracht waar u later telefonisch van uw vader vernam dat u naar België zou worden gebracht. Met een vervalst Egyptisch paspoort zou u vanuit een onbekende luchthaven naar een onbekende bestemming zijn gereisd. U zou één nacht in een onbekend hotel overnacht hebben om de volgende dag opnieuw met een onbekende luchtvaartmaatschappij naar een onbekende bestemming te vliegen. Vervolgens zou u met de auto naar een onbekende plaats gebracht zijn waar u samen met de smokkelaar de trein zou hebben genomen. Op 6 oktober 2009 zou u in Brussel zijn aangekomen waar u de volgende dag asiel hebt aangevraagd. Tijdens uw verblijf in België zou u van uw vader vernomen hebben dat hij naar het politiecommissariaat was gegaan om te melden dat hij u niet gevonden had. Twee dagen later zouden agenten van de Amn (Veiligheidsdienst) naar uw ouderlijk huis zijn gekomen op zoek naar u, maar uw vader was toen niet aanwezig. Hij zou geconvoceerd zijn op hun bureau, werd ondervraagd over uw persoon en vervolgens beledigd. Sindsdien zouden ze niet meer bij u thuis zijn langsgekomen.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

*Zo kan er **geen geloof** worden gehecht aan de door u beweerde vrees voor vervolging door de Syrische autoriteiten omwille van het weigeren deel te nemen aan de 'djihaad' (heilige oorlog) in Irak (gehoorverslag CGVS, pp. 12 en 19). Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal **vage en tegenstrijdige verklaringen** hebt afgelegd over wanneer precies u de opdracht werd meegedeeld om in het buitenland te gaan werken voor de Amn Siyasi. Drie keer werd er gepeild wanneer exact u de vraag gesteld werd om in Libanon of Irak te gaan werken, doch telkenmale ontweek u deze vraag en gaf u geen antwoord (gehoorverslag CGVS, p. 11). Uiteindelijk antwoordde u dan dat u **deze opdracht niet te weten kwam in het restaurant**, maar wel eind augustus 2009 (gehoorverslag CGVS, p. 11). Aangezien uw **verklaringen nog altijd niet helemaal duidelijk waren**, werd er u **nogmaals gevraagd** alles duidelijk in de tijd te situeren, maar desondanks bleef u vaag en stelde u enkel dat u na de afspraak in het restaurant niet meer bent gaan werken (gehoorverslag CGVS, pp. 11 en 12). Toen er u **nogmaals gevraagd** werd*

duidelijk te antwoorden op de vraag, namelijk wanneer er u nu gevraagd werd naar Libanon of Irak te gaan, beweerde u dat **dit u werd meegedeeld in het restaurant** (gehoorverslag CGVS, p. 12). Gevraagd naar het waarom u in het begin van het gehoor verklaard had dit niet te weten te zijn gekomen in het restaurant schetst u hoe alles is verlopen vanaf de ontmoeting in de fabriek tot aan de opdracht in restaurant maar geeft u dus helemaal geen uitleg voor deze discrepantie (gehoorverslag CGVS, p. 12). Het feit dat u niet bij machte blijkt te zijn spontaan en accuraat op deze vraag te antwoorden komt uw geloofwaardigheid niet ten goede, temeer dit incident aan de grondslag ligt van uw vertrek uit Syrië.

Het **ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas wordt andermaal onderstreept** door het feit dat, alhoewel er u bij uw vrijlating eind augustus 2009 zou zijn meegedeeld dat 'ze' u overal zouden terugvinden indien u aan hen zou trachten te ontsnappen (gehoorverslag CGVS, p. 13) en daarboven twee agenten van de Amn Siyasi half september 2009 naar uw huis zouden zijn gekomen op zoek naar u (gehoorverslag CGVS, p. 4), u gewoon met het openbaar vervoer van Damascus naar Aleppo vluchtte en dit nota bene in het bezit zijnde van uw verblijfsattest (gehoorverslag CGVS, pp. 4 en 5). Toen u met het risico van een eventuele controle geconfronteerd werd waarbij uw identiteit aan het licht zou komen, antwoordde u vooreerst dat u in het geval van controle de identiteitskaart van uw vriend ging gebruiken aangezien u uw naam niet wou opgeven uit schrik dat deze zou worden doorspeeld aan de autoriteiten (gehoorverslag CGVS, p. 5). Vervolgens verklaarde u dan dat u bij een eventuele controle uw eigen verblijfsattest zou getoond hebben (gehoorverslag CGVS, p. 5). Gewezen op deze discrepantie in uw verklaringen beweert u dat als er een controle zou zijn u het document van op afstand zou tonen waarop de agent zou zeggen dat het in orde is (gehoorverslag CGVS, p. 6). Op de vraag hoe u dit met zekerheid kon stellen, antwoordde u dat er geen controle is en ook al heb je geen document dat het volstaat om de agent 100 Syrische lires toe te stoppen (gehoorverslag CGVS, p. 6). Gezien bovenstaande vaststellingen dient er te worden geconcludeerd dat ook aan dit aspect van uw asielrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Verder hebt u tijdens uw asielprocedure **tegenstrijdige verklaringen afgelegd met betrekking tot uw documenten in Syrië**. Zo hebt u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), dd. 22 oktober 2009, verklaard dat u in Syrië alleen een **vreemdelingenkaart** had (zie Verklaring punt 21), terwijl u op de zetel van het CGVS beweert dat u **behalve uw vreemdelingenkaart ('ajnabi kaart) ook nog een geboorteakte alsook een verblijfsattest** had (gehoorverslag CGVS, p. 2). U zou beide laatstgenoemde documenten echter tijdens uw reis weggegooid hebben (gehoorverslag CGVS, pp. 2 en 6). Daarnaast hebt u **tijdens de asielprocedure tegenstrijdige verklaringen over uw leeftijd** afgelegd. Zo beweerde u eerst bij uw inschrijving bij de DVZ dat u in het jaar 1988 geboren bent (zie handgeschreven inschrijvingsdocument asielaanvraag) en dan later, tijdens uw 'Verklaring' bij de DVZ, beweerde u dat u 21 jaar oud bent maar dat u niet weet wanneer u precies geboren bent (zie Verklaring punt 4). Op het CGVS beweert u dan plots dat u uw geboortedatum niet kent en dat er twee verschillende geboortedaten op uw twee verschillende documenten staan, namelijk dat op uw verblijfsattest de geboortedatum 12/12/1988 genoteerd stond en op uw vreemdelingenkaart 05/02/1989 (gehoorverslag CGVS, p. 2). De vaststelling dat u geen coherente verklaringen kunt afleggen met betrekking tot de identiteitsdocumenten die u al dan niet in uw bezit zou hebben gehad, noch accurate verklaringen aflegt met betrekking tot uw leeftijd komt uw geloofwaardigheid andermaal niet ten goede.

Daarnaast kan er ook **geen geloof worden gehecht aan de manier waarop u na aankomst in Turkije verder naar België bent gereisd**. Zo is het totaal ongeloofwaardig dat u niet weet vanuit welk land en vanuit welke luchthaven u weer vertrokken bent noch weet met welke luchtvaartmaatschappij u bent gevlogen, noch waar u zou zijn aangekomen (gehoorverslag CGVS, p. 8), temeer u één nacht op hotel zou hebben verbleven om vervolgens vanuit dezelfde luchthaven weer verder te reizen (gehoorverslag CGVS, pp. 8 en 9). Gezien het algemeen geweten is dat gegevens zoals luchtvaartmaatschappij en bestemming verschillende keren tijdens de vlucht worden omgeroepen is uw totale onwetendheid dan ook totaal niet geloofwaardig. Bovenstaande vaststellingen doen vermoeden dat u uw eigenlijke reisweg voor de Belgische autoriteiten tracht te verzwijgen, hetgeen andermaal uw algemene geloofwaardigheid ondermijnt.

In de marge dient nog aangestipt dat het enigszins merkwaardig is dat u, toen u gevraagd werd naar **nieuws dat u hier in België** vernomen zou hebben via uw vader, aanvankelijk enkel beweerde dat uw vader u had laten weten dat, nadat hij naar het politiecommissariaat gegaan was, agenten van de Amn (Veiligheidsdienst) naar uw ouderlijk huis waren gekomen met de opdracht dat u zich bij hen diende te melden. Uw vader zou op dat moment niet thuis zijn geweest (gehoorverslag CGVS, p. 10). Later in het gehoor voegde u er aan toe dat uw vader naar de Amn gegaan was nadat twee agenten naar uw huis gekomen waren. Uw vader zou beledigd zijn en er zou hem meegedeeld zijn dat de Amn naar u op zoek is (gehoorverslag CGVS, p. 14). Toen er u gevraagd werd waarom u dit gegeven niet onmiddellijk gemeld hebt op het moment dat er u de vraag gesteld werd welk nieuws u hier in België al

vernomen hebt, wierp u op dat er u enkel gevraagd werd of de Amn naar uw huis was gekomen en er niet werd gevraagd of uw vader geconvoceerd werd en wat ze met hem gedaan hebben (gehoorverslag CGVS, p. 14). De vergoelijking voor deze lacune is onterecht aangezien er u enkel en alleen de open vraag werd gesteld welk nieuws u hier vernomen hebt (gehoorverslag CGVS, p. 10). Bovenstaande discrepantie onderstreept andermaal het ongeloofwaardige karakter van uw vrees voor vervolging door de Syrische autoriteiten.

Er dient te worden geconcludeerd dat u er gezien bovenstaande observaties niet in bent geslaagd om aan te tonen dat u in Syrië een risico loopt zoals begrepen onder de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 of in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u neergelegde vreemdelingenkaart ('ajnabi kaart') heeft weinig waarde temeer uit uw verklaringen blijkt dat u niet bij machte bent accurate verklaringen af te leggen wat betreft de identiteitsdocumenten die u ooit in uw bezit zou hebben gehad, u geen accurate verklaringen kunt afleggen met betrekking tot uw geboortedatum en temeer uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt dat het produceren en circuleren van valse documenten in Syrië geen uitzondering is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste onderdeel van het verzoekschrift, nopens de nietigverklaring, voert verzoeker aan dat het onderzoek naar de waarachtigheid van zijn asielrelaas onvolledig is gebeurd en er in casu voldoende redenen zijn om aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen. Verzoeker verduidelijkt dat vooreerst geen enkel onderzoek werd gevoerd naar zijn situatie als "ajnabi" in Syrië, terwijl het CGVS zich nochtans bewust lijkt van de relevantie van dit feit. Hij voert aan dat hij tijdens het gehoor een duidelijk en concreet antwoord heeft gegeven met betrekking tot de problemen welke hij als "ajnabi" in Syrië ondervindt en hij verwijst in dit verband naar de informatie gevoegd als bijlage bij het verzoekschrift (B. TAHA, *West-Koerdistan Deel II: Staatloos en onderdrukt*), waaruit blijkt dat de moeilijkheden voor "ajnabi" in Syrië ernstig zijn en niet kunnen geloofend worden. Verzoeker vervolgt dat de loutere stelling dat "*het produceren en circuleren van valse documenten in Syrië geen uitzondering is*" niet kan worden aanvaard om de echtheid van zijn ajnabi-kaart, die uiterlijk geen enkel spoor van vervalsing vertoont, in twijfel te trekken. Indien de echtheid van de ajnabi-kaart wordt betwijfeld, kan door de Commissaris-generaal eenvoudig een echtheidsonderzoek worden georganiseerd, aldus verzoeker. Voorts verwijt verzoeker de Commissaris-generaal geen enkel onderzoek te hebben gevoerd naar de waarachtigheid van de essentie van zijn relaas, terwijl de Commissaris-generaal volgens verzoeker eenvoudig kan toetsen of in Syrië – onder de Amn Siyasi – daadwerkelijk een praktijk bestaat om mensen ertoe aan te zetten de "djihaad" in Irak te volbrengen. Tot slot stelt verzoeker ten zeerste gegriefd te zijn door de wijze waarop het gehoorverslag werd opgesteld. Volgens verzoeker is het veelvuldige gebruik van uitroepingstekens en vraagtekens sterk suggestief en creëert dit een schijn van ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen. Op deze manier wordt op voorhand reeds een klimaat van wantrouwen gecreëerd t.o.v. verzoeker zodat het gehoorverslag niet meer voor de Raad kan dienen als objectieve weergave van zijn verhoor.

In een tweede onderdeel van het verzoekschrift, nopens de hervorming, onderneemt verzoeker een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem beweerde vrees voor vervolging door de Syrische autoriteiten omwille van zijn weigering deel te nemen aan de 'djihaad' in Irak, daar hij niet bij machte blijkt te zijn spontaan en accuraat te antwoorden op de vraag wanneer precies hem de opdracht werd meegedeeld om in het buitenland te gaan werken voor de Amn Siyasi, doch hij hierover integendeel vage en tegenstrijdige verklaringen aflegt, welke vaststelling zijn geloofwaardigheid niet ten goede komt, temeer daar dit incident aan de grondslag ligt van zijn vertrek uit Syrië, (ii) het ongeloofwaardige karakter van zijn asielrelaas andermaal wordt onderstreept door het feit dat, alhoewel er hem bij zijn vrijlating eind augustus 2009 zou zijn meegedeeld dat 'ze' hem overal zouden terugvinden indien hij aan hen zou trachten te ontsnappen en daarenboven twee agenten van de Amn Siyasi half september 2009 naar zijn huis zouden zijn gekomen op zoek naar hem, verzoeker gewoon met het openbaar vervoer van

Damascus naar Aleppo vluchtte en dit nota bene in het bezit zijnde van zijn verblijfsattest en hij, geconfronteerd met het risico van een eventuele controle waarbij zijn identiteit aan het licht zou komen, geen overtuigende uitleg voor zijn handelen kan geven doch wederom incoherente verklaringen aflegt, (iii) hij tijdens zijn asielprocedure tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de identiteitsdocumenten die hij in Syrië al dan niet in zijn bezit zou hebben gehad en hij evenmin accurate verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn leeftijd, (iv) geen geloof kan worden gehecht aan de manier waarop hij na aankomst in Turkije verder naar België is gereisd, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (v) een discrepantie in zijn verklaringen kan worden vastgesteld wanneer hem gevraagd werd naar het nieuws dat hij hier in België zou vernomen hebben via zijn vader, zoals omstandig wordt uiteengezet, en (vi) de door hem neergelegde vreemdelingenkaart weinig waarde heeft temeer verzoeker geen accurate verklaringen kan afleggen wat betreft zijn identiteitsdocumenten, noch omtrent zijn geboortedatum, en blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier bovendien blijkt dat het produceren en circuleren van valse documenten in Syrië geen uitzondering is.

2.3. Voor zover verzoeker de Commissaris-generaal verwijt geen onderzoek te hebben verricht naar de situatie van “ajnabi” (vreemdeling) in Syrië en het niet nodig achtte hieromtrent aan verzoeker bijkomende vragen te stellen, benadrukt de Raad dat de bewijslast in beginsel rust bij de asielzoeker zelf, wiens taak het is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen nodig voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken. Verzoeker kan de Commissaris-generaal niet verwijten dat hij meer vragen had moeten stellen zodat verzoeker zijn asioldossier vervolledigd had kunnen worden. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt overigens geenszins dat verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging verband houdt met zijn status als “ajnabi”. Daarenboven wijst de Raad erop dat het louter behoren tot een etnische of sociale groep niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan te tonen. De vervolgingsvrees dient immers steeds in concreto te worden aangetoond, zodat een loutere verwijzing naar algemene rapporten en een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een sociale groep irrelevant.

2.4. Waar verzoeker aanvoert dat de Commissaris-generaal met betrekking tot zijn ajnabi-kaart eenvoudig een echtheidsonderzoek kan laten uitvoeren, leest de Raad in de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Cedoca-antwoorddocument SYR2009-044-w van 22 december 2009) dat *“Het produceren en circuleren van valse documenten (...) een ernstig en vaak voorkomend probleem (is) in Syrië. Er (...) twee gevallen denkbaar (zijn):*

- *documenten die pure vervalsingen zijn en geproduceerd worden door malafide personen en groepen.*
 - *documenten die uitgegeven zijn door een geijkte administratieve instantie, maar zulks oneigenlijk, tegen betaling van smeergeld, een uiting van de in Syrië hardnekkig aanwezige corruptie.*
- (...) Meer algemeen is er nauwelijks een bestuursdocument denkbaar dat niet het voorwerp kan uitmaken van corruptie.”*

In dergelijke context is het naar het oordeel van de Raad, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, onmogelijk om de authenticiteit van een document na te gaan. Verzoeker blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De Commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun eventuele “valsheid” aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde ontzeggen. Temeer zoals in casu verzoeker geen coherente verklaringen kan afleggen met betrekking tot zijn identiteitsdocumenten die hij al dan niet in zijn bezit zou hebben gehad. De Raad wijst er in dit verband op dat documenten slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat volgt. Tot slot wijst de Raad erop dat verzoekers ajnabi-kaart hoe dan ook geen bewijs vormt van de door hem aangehaalde feiten of de beweerde vervolging.

2.5. Zo verzoeker de Commissaris-generaal nog verwijt geen onderzoek te hebben verricht betreffende het feit of in Syrië – onder de Amn Siyasi – daadwerkelijk een praktijk bestaat om mensen ertoe aan te zetten de Djihaad in Irak te volbrengen, herhaalt de Raad dat de bewijslast in de eerste plaats bij de asielzoeker ligt en Commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door de asielzoeker, doch hij hierbij niet verplicht is om alle feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. In casu dient overigens vastgesteld te worden dat de interviewer tijdens het gehoor verzoeker er reeds op gewezen heeft dat de Syrische autoriteiten tegen de dhjihaad zijn in Irak en tegen het feit dat er vanuit Syrië strijders naar Irak worden gestuurd. (*“Maar het is zeer vreemd dat*

agenten van amn siyasi u deze opdracht zouden geven terwijl de Syrische autoriteiten tegen de dhijaad zijn in Irak en tegen het feit dat er vanuit Syrië strijders naar Irak worden gestuurd”).

2.6. In de mate verzoeker meent dat er een nieuw objectief gehoorverslag dient te worden opgesteld omdat het veelvuldige gebruik van uitroepingstekens en vraagtekens sterk suggestief is en een schijn van ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen creëert, stelt de Raad vast dat uit het loutere feit dat door de dossierbehandelaar nogal kwistig werd omgesprongen met leestekens geenszins blijkt dat het gehoorverslag niet in overeenstemming zou zijn met wat verzoeker tijdens zijn gehoor heeft verklaard, hetgeen overigens door verzoeker ook niet wordt beweerd in het verzoekschrift. De Raad meent dat de dossierbehandelaar door het plaatsen van een uitroepingsteken of een vraagteken louter heeft willen aangeven dat deze vraag met enige nadruk werd gesteld of dat een bepaald antwoord weinig overtuigend was, waarbij verzoeker de kans kreeg om verdere verduidelijking te geven. Verzoeker toont niet met concrete elementen aan dat het gehoorverslag geen correcte weergave zou zijn van zijn verklaringen en toont evenmin aan dat de wijze van noteren in het gehoorverslag een invloed zou hebben (gehad) op de beoordeling van zijn relaas door de Commissaris-generaal, dan wel door de Raad.

2.7. Voor zover verzoeker in hoofddorde vraagt de bestreden beslissing te vernietigen, benadrukt de Raad dat hij slechts in bepaalde gevallen de beslissing van de Commissaris-generaal kan vernietigen, met name hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of de hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Gelet op wat voorafgaat en gelet op de gegevens van het administratief dossier, is er naar het oordeel van de Raad geen reden om de bestreden beslissing vernietigen en voor een nieuw onderzoek terug te sturen naar de Commissaris-generaal vermits hij niet in de onmogelijkheid is om de zaak ten gronde te onderzoeken. Na lezing van het administratief dossier oordeelt de Raad dat hij beschikt over alle essentiële gegevens om tot een beslissing te kunnen komen zodat hij het niet nodig acht om aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen. Het verzoek hiertoe wordt dan ook verworpen.

2.8. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.9. Na lezing van het administratief dossier is de Raad van oordeel dat verzoekers relaas over de hele lijn ongeloofwaardig is zodat hij er allerminst in geslaagd is om een gegronde vrees voor vervolging vanwege de Amn Siyasi aannemelijk te maken.

Vooreerst is het de Raad niet duidelijk om welke reden de Amn Siyasi precies verzoeker, zonder enige aanwijsbare reden of directe aanleiding, naar Libanon of Irak zou willen sturen. Verzoeker kon hiervoor tijdens zijn gehoor evenmin een plausibele verklaring geven. De Raad leest immers in het gehoorverslag: ***“Ik begrijp niet waarom agenten van amn siyasi u voor djihaad naar Irak zouden sturen? Ik denk dat het is omdat ik uit een religieuze familie kom, mijn grootvader is Sheikh Marouf, misschien omwille daarvan Maar het is zeer vreemd dat agenten van amn siyasi u deze opdracht zouden geven terwijl de Syrische autoriteiten tegen de dhijaad zijn in Irak en tegen het feit dat er vanuit Syrië strijders naar Irak worden gestuurd!!!! Gans de Syrische regering zijn terroristen Dat is geen aannemelijke verklaring!!! Dat is hetgeen ze me gezegd hebben en ik heb geweigerd maar of het nu mensen waren van de overheid of niet dat weet ik niet Maar u hebt gezegd dat uw vader zich moest melden bij politiecommissariaat en dat amn naar huis kwam dus waren het toch mensen van staat? Zij stelden zich voor als mensen van de overheid maar of ze het nu echt zijn dat weet ik niet”***

(administratief dossier, stuk 4, p. 14). Daarenboven blijkt uit het gehoorverslag, zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, dat verzoekers verklaringen omtrent het tijdstip en de plaats waar hem de opdracht werd gegeven om voor de Amn Siyasi in het buitenland te gaan werken, vaag en ontwijkend zijn en allesbehalve eensluidend en coherent zijn: **“Wanneer vroeg amn siyasi aan u om naar Libanon of Irak te gaan? Eén à twee keer per jaar kwamen ze naar ons bedrijf, we waren met 7 à 8 Koerden en ze stelden ons vragen Wanneer zijn ze voor het eerst gekomen om te vragen dat u naar Libanon of Irak zou gaan? De eerste keer hebben ze dat niet gevraagd Maar de vraag is wanneer ze voor het eerst vroegen naar Libanon of Irak te gaan? Ze kwamen naar fabriek en vroegen van welke stam ik ben, Sayid en van welk dorp ik ben Maar kan u nu gewoon op mijn vraag antwoorden: wanneer vroegen ze u naar Libanon of Irak te gaan? Nadat ze mij vragen stelden over stam dan spraken ze enkele dagen later met me af in restaurant Wanneer was dat dan? Ik kwam het niet te weten in restaurant, ik kwam het te weten eind augustus 2009 dat ze me naar Libanon of Irak wilde sturen Maar het is helemaal niet duidelijk wanneer nu alles plaats heeft gevonden!! Ik ben na afspraak in restaurant niet meer gaan werken Dus had afspraak in restaurant plaats eind augustus 2009? Ik weet dat het eind augustus 2009 was omdat ik de volgende maand rond 5de mijn geld ga ophalen altijd Maar kan u nu heel duidelijk antwoorden, wanneer vroegen ze u om naar Libanon of Irak te gaan? Ze zeiden het in restaurant Waarom zei u daarnet dan dat u het niet bent te weten gekomen in restaurant? Nadat ze in fabriek zijn gekomen hebben ze me meegenomen naar de brug Al Rais en dan hebben ze mijn nummer genomen en dat ze me enkele dagen later zouden contacteren en dat hebben ze effectief gedaan, in fabriek stelden ze vragen over mijn naam en afkomst maar in restaurant hebben ze gezegd dat ze me naar Libanon wilden sturen”** (administratief dossier, stuk 4, p. 11-12). De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat verzoekers verklaringen over de hele lijn vaag en onduidelijk zijn zodat de Commissaris-generaal op goede gronden kon oordelen dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde vrees voor vervolging door de Syrische autoriteiten omwille van zijn weigering deel te nemen aan de ‘djihaad’ in Irak, daar hij niet bij machte blijkt te zijn spontaan en accuraat te antwoorden op de vraag wanneer precies hem de opdracht werd meegedeeld om in het buitenland te gaan werken voor de Amn Siyasi, doch hij hierover integendeel vage en tegenstrijdige verklaringen aflegt, welke vaststelling zijn geloofwaardigheid niet ten goede komt, temeer daar dit incident aan de grondslag ligt van zijn vertrek uit Syrië.

Zo verzoeker, betreffende het moment dat hij kennis heeft gekregen van zijn opdracht om in Irak te gaan werken, in zijn verzoekschrift betoogt dat hij nooit heeft verklaard dat hij dit niet te weten kwam in het restaurant, zoals onderaan pagina 11 in het gehoorverslag te lezen staat, en beweert dat hij enkel heeft verklaard dat hij het niet te weten kwam in de fabriek en een vertaalfout mogelijkerwijze aan de basis van deze vermeende contradictie ligt, kan hij geenszins overtuigen. Uit het gehoorverslag kan immers op geen enkele wijze worden afgeleid dat er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan. De Raad stelt overigens vast dat verzoeker werd geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheid en hij op dat ogenblik geen gewag maakte van het feit dat er een vertaalfout zou gebeurd zijn. Verzoeker maakte evenmin op enig ander ogenblik tijdens het interview melding van eventuele vertaal- of andere communicatieproblemen. Ten overvloede benadrukt de Raad dat in de bestreden beslissing niet enkel een tegenstrijdigheid werd vastgesteld aangaande de plaats waar verzoeker zou vernomen hebben dat men hem naar Libanon of Irak wilde sturen, maar dat verzoeker bovendien verschillende keren naliet concreet te antwoorden en de vraag ontweek wanneer hem werd gevraagd wanneer men hem voor het eerst zou hebben gevraagd om naar Libanon of Irak te vertrekken. Daar verzoeker verschillende malen een ontwijkend antwoord gaf op deze vraag en hieromtrent vervolgens tegenstrijdige verklaringen aflegde, kan niet worden aangenomen dat deze tegenstrijdigheid zou te wijten zijn aan een vertaalfout.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog aangeeft dat, zo hij de contradictie effectief zou “begaan” hebben, quod certe non, dit dan louter op een vergissing of een verwarring in zijn hoofd berust en dit element hoe dan ook redelijkerwijs niet van aard kan zijn de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas aan te tasten, herhaalt de Raad dat verzoeker herhaalde malen expliciet werd gevraagd wanneer hem precies werd gevraagd om naar Irak of Libanon te gaan, zodat het niet aannemelijk is dat verzoeker de vraag verkeerd zou begrepen hebben of dat het om een vergissing van zijnentwege zou gaan. Daarenboven raakt het feit dat verzoeker door de Amn Siyasi zou zijn gevraagd om naar Libanon of Irak te gaan, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, onmiskenbaar aan de kern van zijn asielrelaas aangezien dit de rechtstreekse aanleiding is geweest tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst, zodat de vaststelling dat hij niet in staat blijkt te zijn om hieromtrent duidelijke, eenduidige en coherente verklaringen af te leggen, wel degelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

2.10. Verder stelt de Raad vast, in navolging van de Commissaris-generaal, dat verzoeker zijn reisweg niet bewijst, wat nochtans naast de identiteit een belangrijk aspect is in de asielprocedure. De Raad acht verzoekers verklaringen in dit verband volstrekt ongeloofwaardig. Het is immers onbegrijpelijk dat verzoeker niet gedetailleerd kan toelichten op welke manier hij na zijn aankomst in Turkije verder naar België is gereisd. Zo verklaart verzoeker dat hem een Egyptisch paspoort werd gegeven en hij naar een luchthaven werd gebracht, doch hij kan niet verduidelijken vanuit welke luchthaven hij is vertrokken, noch vanuit welk land en evenmin met welke luchtvaartmaatschappij hij heeft gereisd. Ook over het door hem gebruikte paspoort kan hij weinig details verschaffen. Hij wist enkel te vertellen dat het paspoort een visum bevatte maar kon niet verduidelijken om welk visum het ging. Volgens verzoeker is hij na een vlucht van twee uur geland in een voor hem onbekend land, waar hij één nacht overnachtte in een hotel dat hij evenmin bij naam kan noemen, om vervolgens van op dezelfde hem onbekende luchthaven zijn reis verder te zetten met opnieuw een onbekende luchtvaartmaatschappij naar een onbekende bestemming, vanwaar hij de trein naar Brussel zou hebben genomen (administratief dossier, stuk 4, p. 7-9). De Raad is van oordeel dat van een vluchteling die met het vliegtuig reist, al dan niet bijgestaan door een smokkelaar, mag verwacht worden dat hij de nodige toelichting kan geven over het gebruikte paspoort en de gevolgde route vermits de kans om gepakt te worden bij een controle van de identiteit en het reisdoel op een internationale vlucht zeer reëel is. Bovendien worden, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, gegevens als luchtvaartmaatschappij en bestemming verschillende keren voor en tijdens de vlucht omgeroepen. Dat verzoeker niet de minste toelichting kan geven over zijn reisweg, getuigt naar het oordeel van de Raad dan ook van een manifest gebrek aan medewerking. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker minstens in het bezit moet geweest zijn van een vliegtuigticket, instapkaart of bagageticket waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Hij kan echter geen reisbescheiden voorleggen en maakt aldus op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. De onwetendheid betreffende het paspoort en de vaagheden omtrent de reisweg vormen dan ook een negatieve indicatie met betrekking tot zijn asielrelaas en laten, zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, vermoeden dat verzoeker zijn eigenlijke reisweg voor de Belgische autoriteiten tracht te verzwijgen. Gelet op bovenstaande overwegingen, kan verzoekers beweerde onwetendheid dienaangaande overigens geenszins worden verklaard door het stilzwijgen van de smokkelaar, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, aangezien verzoeker de reis zelf ook heeft meegemaakt en derhalve in staat moet zijn om hieromtrent concrete informatie te verschaffen.

2.11. De Raad moet verzoekers asielrelaas slechts toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet indien hij overtuigd is van de echtheid van verzoekers verhaal, hetgeen om hoger vermelde redenen niet het geval is.

2.12. In fine vraagt verzoeker hem minstens de subsidiaire bescherming te willen verlenen. De Raad benadrukt dat het de taak is van de verzoeker is om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel onverkort geldt wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen, moet verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op het lijden van ernstige schade aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Aan verzoeker kan, gelet op het ontbreken van enig element ter staving van het reële risico in zijn hoofd en de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS